

når man sidder f.eks. i Undervisningsministeriet hos embedsmændene, som jo er nødt til at reagere, hvis de hører om noget, der ikke kører efter reglerne, og derfor hører de måske ikke netop det.

Det er jo gymnasielærerne og universitetslærerne – jeg har bevæget mig lidt i den verden – som slår alarm over, at de unge ikke er så gode på en lang række områder, som de var før; de kan ikke de elementære ting. Nu nævnte hr. Rahbæk Møller, at mundtligt fremmedsprog er man blevet bedre til, og det tror jeg da også er rigtigt, men det gælder altså kun det. Det er altså systemets egne folk, der slår alarm på forskellige områder, i gymnasierne, på universiteterne, og det skal vi høre efter.

Og så kommer vi over til den anden ting, hvor jeg er meget enig med hr. Rahbæk Møller efter at have lyttet ude i systemet: Den er gal med taxameterfinansieringens indvirkning på kvaliteten, og derfor må der ske en justering på det område. Det er jo en form for akkordafłønning, og det giver jo altså et incitament i retning af en vækst i mængde, men ikke en vækst i kvalitet.

Jeg må sige, så stærkt jeg kan – og gerne stærkere end hr. Rahbæk Møller – at det her er ikke noget, som vi måske hen ad vejen skal se på. Det sker for fuld damp derude i øjeblikket. Kvaliteten og kravene til de unge er allerede sænket, og man går og snakker om det om ikke dagligt så jævnlige med fortvivlelse i øjnene, for det er i strid med universitetslæreres natur at gå med til den kvalitetssænkning. Derfor er det faktisk en sag, der haster.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Bare lige for at præcisere for hr. Rahbæk Møller, hvad det handler om: Jeg synes, der er sket en forvriddning af, hvordan forskerne får deres midler, så de bruger en uforholdsmæssig stor del af deres tid på at sende ansøgninger alle mulige steder for at skaffe midler til selv små og simple projekter og opgaver. Derfor mener jeg, at man bør lave et system, hvor en større del af midlerne går direkte til forskningsstederne, sådan at de lokalt får selvforvaltning af de penge i stedet for det system, som kører nu.

Om det betyder, at forskningsrådene skal forsvinde, eller at de skal have omdefineret deres opgaver, det er en anden diskussion.

(Kort bemærkning).

Kjeld Rahbæk Møller (SF):

Til hr. Frank Dahlggaard: Jeg underviser som sagt selv på en højere læreanstalt, og jeg kan også konstatere, at matematikkundskaberne er blevet dårligere. Men jeg vil gerne slå fast, at det ikke betyder, at de unge generelt er blevet dårligere, heller ikke dårligere uddannet; de har en anden profil, end de havde i tidligere tider.

Til hr. Bruno Jerup: Så forstår jeg, at vi er mere enige, for jeg mener også, at grundbevillingerne mange steder er skåret ned, så institutionerne ikke har mulighed for at finansiere småbeløb, og det skal de selvfølgelig kunne. Det er en anden balance, men jeg forstår, at vi er enige om, at vi fortsat skal have forskningsråd og grundbevillinger. Den dualitet skal være der – selvfølgelig med en forskydning.

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Blot nogle få yderligere kommentarer.

Hr. Køpke Christensen rejste igen spørgsmålet, om vi uddanner rigtigt, og om vi uddanner for mange på for mange forskellige områder.

Hvis vi ser tilbage på historien, så har vi altid været dårlige til at forudsige, hvilket behov for arbejdskraft der vil være. Derfor er vi – for nu at tage noget helt aktuelt – i en situation, hvor vi har mange ledige ingeniører, for det var engang budskabet, at det var dér, man skulle satse. Omvendt har vi i dag mangel på lærere, fordi budskabet for nogle år siden jo lød: Vi får alt for mange lærere.

Dermed undsiger jeg ikke arbejdet med at lave prognoser; tværtimod er det noget, vi til stadighed må arbejde med og stadig gøre bedre. Vi må også, når det gælder om at vejlede de unge – det har vi lagt op til i Undervisningsministeriet på næsten alle områder – gennem en styrket vejledning sikre, at de unge vælger så relevant som muligt.

Men når det er sagt, har jeg den opfattelse, at de unge selv er mindst lige så gode til at forudsige og fornemme, hvilken uddannelse de skal søge. Og da det jo samtidig befordrer engagementet, så mener jeg, at vi meget langt skal lytte til, hvor det er de unge mener at de har deres interesser og deres muligheder.

Til hr. Rahbæk Møller vil jeg blot sige til et par stykker af de punkter, der blev ridset op, at når det gælder adgangen til kandidatuddannelser, så er der jo ikke i dag nogen adgangsbe-grænsning – det tror jeg også at hr. Rahbæk Møller sagde – og det har der ikke været planer